

שמיד כשנהנה מעל.

נתן מחצית השקל מממון של מעשר שני או שביעית

נאמר "אֶךְ בְּכֹר אֲשֶׁר בְּכַר לֵה' בְּבִהְמָה לֹא יִקְדִּישׁ אִישׁ אֶתֹו אִם שׁוֹר אִם שֶׁה לֵה' הוּא" (ויקרא כ"ז כ"ו), ומכאן למדו חכמים שכל דבר שהוא קדוש אין קדושה נוספת חלה עליו.

ולפיכך מי שהיו בידו מעות מעשר שני, או מעות שביעית, ונתנם למחצית השקל, לא חלה עליהם קדושת מחצית השקל לקרבנות ציבור.

ותקנתו, שיביא סלע של חולין, ויאמר, מעות הללו שנתתי למחצית השקל, יהיו מחוללות על סלע זה, ונכנס הסלע תחתיהן לקדושת מעשר שני ושביעית, והן יוצאות לחולין, וחוזרות ומתקדשות למחצית השקל.

דף ו

הלכה ג'

המכנס מעות ואומר הרי אלו

א. למחצית השקל.

הכונס מעות מעט מעט, ובשעה שהתחיל לכנוס אמר, הרי אלו למחצית השקל, וכשבא למנותם לבסוף, מצא יותר ממחצית השקל. כל מה שנתן יתר על שיעור מחצית השקל, הרי הוא הקדש טעות, שכן כשנתנו, נתנו על דעת שיהיה להביא ממנו קרבנות ציבור, אבל עשה זאת מחמת טעות, שהיה סבור שעדיין לא כנס מחצית השקל. ונחלקו חכמים בדין זה.

לדעת בית שמאי – הקדש בטעות חל ונעשה הקדש, ולפיכך, כל המעות שאסף נתקדשו, להביא מהן קרבנות ציבור, ולכן יתן מהן כשיעור למחצית השקל, והשאר יהיו לנדבה, כלומר להקריב ממנו עולות נדבה של ציבור, [הקריבים כשהמזבח בטל].

ולדעת בית הלל – הקדש בטעות אינו הקדש, ולפיכך לא נתקדשו אלא מעות בשיעור מחצית השקל, וכל השאר יהיו חולין.

ב. לחטאתו.